

tillægspatentet, hvis indhold derfor ikke kan modholdes, og at l tillægspatent på grund af manglende materiale i ansøgningens akter ikke kan vurderes nærmere. – De 19 tillægspatenter, der har kunnet vurderes, viser derfor ikke noget praktisk behov for at bibeholde tillægspatentordningen.

På spørgsmålet, om det har været taget i betragtning, at Tyskland vil opretholde tillægspatentsystemet i national lovgivning, kan jeg – ud over på ny at henvise til, at der i de nordiske forhandlinger stedse har været enighed om at ophæve ordningen – svare, at Tysklands holdning ikke har været taget i betragtning og heller ikke bør tages i betragtning. Forholdene i tysk lovgivning og erhvervsliv kan ikke være afgørende, allerede fordi det ikke er muligt med sikkerhed at bedømme, om forholdene er sammenlignelige.

Det kan tilføjes, at visse lande aldrig har anerkendt tillægspatenter. Blandt dem, der har tillægspatent, varierer reglerne meget fra land til land, og der foreligger ingen fast international opfattelse af ordningens indhold.

At en tillægspatentordning kan betragtes som en ordning, der fortrinsvis vil gavne nationale patentansøgere, der hovedsagelig er interesseret i hjemmemarkedet, er en formodning, som ikke er bekræftet. Af de 20 tillægspatenter, der er udstedt i 1977, er kun 4 med dansk ansøger. Hertil kommer, at de fleste tillægsansøgninger falder inden for det kemiske område, hvor udenlandske ansøgere er absolut dominerende i antal.

Det er et gennemgående princip i lovforslaget at samordne dansk lovgivning med de foreliggende internationale patentsystemer. En række centrale bestemmelser i den gældende lovs kap. I–II og IV–X er derfor blevet udformet på en sådan måde, at der i den danske patentlov og de europæiske konventioner er samme adgang til at opnå patent, samme omfang af den opnåede beskyttelse, samme gyldighedstid osv. Reglerne er hermed gjort neutrale for ansøgerens valg mellem et nationalt patent eller et europæisk henholdsvis et EF-patent. Ophævelsen af tillægspatentsystemet skal også ses på denne baggrund.

ad spørgsmål 5, industriel anvendelighed.

Bemærkningerne til § 1, stk. 1, om, at udtrykket »udnyttes industrielt« nu skal anses at omfatte også landbrug, skovbrug og havebrug i overensstemmelse med Pariserkonventionens art. 1, nr. 3, er ikke udtryk for den opfattelse, at der ikke med patentankenævnets kendelser i 1971 er sket en ændring af praksis angående dette spørgsmål.

To kendelser afsagt af patentankenævnet, som har taget udgangspunkt i konkrete klager, og en efterfølgende ændring af patentdirektoratets praksis fjerner imidlertid ikke behovet for i forbindelse med ny lovgivning at fastslå, hvorledes retsstillingen er. Dette må ses på den baggrund, at den daværende handelsminister under folketingets behandling af forslaget til den gældende patentlov gav et klart tilsagn om, at udtrykket »udnyttes industrielt« indtil videre skulle forstås i overensstemmelse med den dagældende snævrere, specielt danske praksis.

ad spørgsmål 6–7.

Begge disse spørgsmål angår sproglige forskelle mellem forslaget til en ændret formulering af patentlovens § 3, stk. 1 og 3, og de tilsvarende artikler i Fællesskabets Patentkonvention, art. 29c og art. 32.

Det er i bemærkningerne til de to nye formuleringer klart fremhævet, at de foreslåede bestemmelser trods forskelle i ordlyden skal forstås på samme måde som EF-patentkonventionens tilsvarende regler.

ad spørgsmål 8, omvendt bevisbyrde.

Foreningen spørger, hvilken begrundelse der er for den diskrimination, der efter dens opfattelse er indbygget i lovforslaget, derved at der for fællesskabspatenter umiddelbart efter konventionen gælder den særlige bevisbyrde regel i art. 75, mens der ikke i lovforslaget er foreslået en tilsvarende regel for danske patenter.

Som Fællesskabets Patentkonvention er opbygget, indfører art. 75 »omvendt bevisbyrde« i det tilfælde, hvor fællesskabspatentet angår en fremgangsmåde til fremstilling af et nyt produkt. De materielle bestemmelser i art. 64, stk. 2, i Den europæiske Patentkonvention og art. 29c i Fællesskabets Patentkonvention, som svarer til forslaget til § 3, stk. 1, nr. 3, suppleres her med en pro-